

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΗΝ

Παρακάτω θα διαβάσετε γεγονότα και μόνο! Πέρα από θέσεις/αντιθέσεις, συναισθηματισμούς και φανατισμούς υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς. Εμπειρία προσωπική και συγκλονιστική. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Γράφει η Βάσω Μάραλη

ΚΙΑΚΙΣ - Την περασμένη εβδομάδα. Είχαμε ενημερωθεί από τα ΜΜΕ για τη δράση ομάδας Εθελοντών για τους Πρόσφυγες στο Κιλκίς και ξεκινήσαμε τρία άτομα από την Καβάλα για να συνεισφέρουμε με διάφορα είδη και προσωπική εργασία στο έργο τους. Συναντήσαμε τον Θωμά (ο ίδιος κι η οικογένειά του ξεκίνησαν και είναι η «ψυχή» της ομάδας, εδώ και επτά μήνες), τη Σοφία, την Άννα Μαρία, την Ελένη, τη Ζωή, το Νίκο, τον Σάββα, τον Δημήτρη, τον Στέφανο, την Ανατολή κι άλλους μικρούς και μεγάλους εθελοντές στον χώρο που αποθηκεύουν τη βοήθεια για τους πρόσφυγες. Στο κέντρο του Κιλκίς. Ένα ανθρώπινο μελίσσι, αφιερωμένο καθημερινά στην (έστω μικρή και προσωρινή) ανακούφιση των χιλιάδων προσφύγων από τη Μέση Ανατολή, που καταφθάνουν με κάθε τρόπο κάθε μέρα στα ελληνο-οσκοπιανά σύνορα, στην Ειδομένη. «Πίσω» από την ομάδα των εθελοντών που συναντήσαμε προσωπικά, εκατοντάδες ακόμα οικογένειες του Κιλκίς που συνεισφέρουν με άλλους τρόπους στο έργο τους -ιδίως νοικοκυρές κάθε ηλικίας, που μαγειρεύουν στα σπίτια τους «άλλη μια κατσαρόλα» φαγητού η κάθε μία για ν' ανακουφίσουν την πείνα των προσφύγων, που συσσωρεύονται καθημερινά στα σύνορά μας, με στόχο να περάσουν στην κεντρική Ευρώπη.

3μμ - ΚΙΑΚΙΣ Η αποθήκη μικρή, γεμάτη ασφυκτικά με κάθε λογής είδη

πρώτης ανάγκης: από τρόφιμα άμεσης κατανάλωσης (φρυγανιές, μπάρες δημητριακών, ξηρούς καρπούς, μπισκότα κ.α.) ή απαραίτητα για το μαγείρεμα μερίδων φαγητού και παιδικές τροφές μέχρι είδη πρώτης ανάγκης και υγιεινής (οδοντόκρεμες, σαπούνια, πάνες μωρών, σερβιέτες, ξυριστικές μηχανές, χαρτί υγείας κ.α.), αλλά και φάρμακα και μεταχειρισμένα ή καινούργια ρούχα για κάθε ηλικία (ιδίως παιδικά). Εδώ γίνεται το καθημερινό πακετάρισμα για να πάρει κάθε πρόσφυγας (ανάλογα με το φύλο του) τη δική του σακούλιτσα με τα απαραίτητα. Μικροί και μεγάλοι δουλεύουν (μετά τη δουλειά τους -ή το σχολείο για τα παιδιά) πυρετωδώς στην αποθήκη για να ετοιμαστούν οι σακούλες. Εκατοντάδες σακούλες, που θα καλύψουν μόνο μέρος των προσφύγων που θα συρρεύσουν γύρω από την ομάδα σε κάθε της εξόρμηση στα σύνορα, δυο και τρεις φορές την εβδομάδα. Βοηθάμε και οι τρεις μας για δυο εξουθενωτικές ώρες στο ξεχώρισμα των ειδών και στο πακετάρισμα.

Συνεχώς ιδιώτες - πολίτες του Κιλκίς ή απ' τις κοντινές περιοχές- καταφθάνουν με τ' αυτοκίνητά τους και ξεφορτώνουν έξω από την αποθήκη ακόμα περισσότερα τρόφιμα, εμφιαλωμένα νερά και άλλα είδη...

Κατά τις 5 το απόγευμα παραλαμβάνονται οι ατομικές μερίδες φαγητού (πάνω από 600!), που μόλις έχουν μαγειρευτεί σε κάθε γωνιά του Κιλκίς. Φορτώνονται σε φορτηγάκι, μαζί με γιαούρτια, κρέμες, γάλατα που έχουν σταλεί από γαλακτοβιομηχανίες. Η προσφορά είναι αμέτρητη και φτάνει μέχρι το Κιλκίς από κάθε μεριά της Ελλάδας! Τοπικές επιχειρήσεις προσφέρουν νωπά προϊόντα (φρούτα, λαχανικά, κρεατικά κ.α.).

Καταφθάνει μια από τις γιατρούς που βοηθούν την ομάδα και προετοιμάζει

τον εξοπλισμό της για τη σημερινή εξόρμηση.

6μμ - ΚΙΑΚΙΣ Αναχωρούμε για τα σύνορα, πλαισιώνοντας το φορτηγάκι, ένα μικρό «κομβό» 6-7 αυτοκινήτων -φορτωμένα όλα με τη βοήθεια της ημέρας.

Λίγο πριν τη γέφυρα του Αξιού, μια «ανάσα» από την Ειδομένη, συναντάμε το πρώτο κύμα προσφύγων, που με τα πόδια βαδίζουν προς τα σύνορα. Τους έχει αφήσει λεωφορείο λίγο πιο κάτω, πρέπει να διασχίσουν πεζή μια απόσταση 3-4 χιλιομέτρων. Αρκετοί με τα παιδιά τους στην αγκαλιά (μωρά και νήπια). Τα πιο μεγάλα βαδίζουν δίπλα στους γονείς τους. Έχει αρχίσει να βρέχει. Οι περισσότεροι είναι με καλοκαιρινά φανελάκια, σορτσάκια, πέδιλα. Μια μικρούλα τρεμολογή στην αγκαλιά της μάνας της, με μουσκεμένο το μοναδικό φανελάκι που φοράει. Ανασύρω από την κούτα με τα ρούχα που κουβαλάμε μαζί μας ένα άσπρο αδιάβροχο πουπουλένιο μπουφανάκι -της ανιψιάς μου. Το προσφέρω για να σκεπαστεί το εξαντλημένο, μουσκεμένο παιδί. Οι γονείς δεν ξέρουν πώς να μας ευχαριστήσουν! Μας δείχνουν τις ταυτότητές τους. Είναι Σύροι, εργάζονταν και οι δυο πριν ξεκινήσουν το περιπετειώδες ταξίδι για την Ευρώπη σε στρατόπεδα Παλαιστίνιων Προσφύγων στη Μέση Ανατολή, για λογαριασμό του ΟΗΕ. Τώρα είναι πια οι ίδιοι πρόσφυγες!

7μμ - ΕΙΔΟΜΕΝΗ Σουρουπώνει, η βροχή συνεχίζεται και πια μπαίνουμε στην καρδιά του αυτοσχέδιου καταυλισμού των προσφύγων. Μερικές τέντες και λιγοστές ατομικές σκηνές εδώ κι εκεί. Δυο κλούβες της Αστυνομίας κι ένα κινητό ιατρικό συνεργείο (της «Πράξης») ανάμεσά τους. Κάπου τρεις χιλιάδες άνθρωποι (μεταξύ τους εκατοντάδες παιδιά) στο ύπαιθρο, βρέχονται μέσα σε ατέλειωτα σκουπίδια... Οι περισσότεροι περπατούν άσκοπα εδώ κι εκεί, άλλοι σε μικρές ομάδες συζητούν για το αβέβαιο μέλλον τους, ελάχιστοι μιλούν αγγλικά ή άλλη ξένη γλώσσα. Κάποιοι έχουν το κουράγιο να μας χαμογελάσουν, έρχονται κοντά μας, ανταλλάσσουμε πληροφορίες σε σπαστά Αγγλικά. Οι περισσότεροι έρχονται από Συρία, μερικοί από Ιράκ κι Αφγανιστάν. Μας μιλούν για τον πόλεμο στις πατρίδες τους -τον τρόπο τον βλέπεις ακόμα στα μάτια τους, σαν αναφέρονται σε όσα άφησαν πίσω τους...

Ο Θωμάς μάς δίνει εντολή να μην φορέσει κανείς μας τ' αδιάβροχά μας. Αφού οι πρόσφυγες στέκονται ακάλυπτοι στη βροχή, θα είναι απάνθρωπο

να εμφανιζόμαστε εμείς προστατευμένοι μπροστά τους. Θα βραχούμε κι εμείς μαζί τους. Συμφωνούμε όλοι ομόθυμα...

Η ομάδα των εθελοντών του Κιλκίς προσπαθεί να στήσει την τέντα της, για ν' αρχίσουμε τη διανομή των τροφίμων και των άλλων ειδών. Το νέο της άφιξής μας διαδίδεται αστραπαία! Σε χρόνο μηδέν μας περικυκλώνουν. Το έργο του σπασίματος της τέντας γίνεται ακόμα πιο δύσκολο απ' τον συνωπισμό. Προσπαθούμε με νοήματα να τους κάνουμε να οπισθοχωρήσουν. Δεν υπακούν, ο κόσμος γύρω μας πυκνώνει, η πίεση γίνεται ασφυκτική. Ξεχωρίζουμε τρεις - τέσσερις νεαρούς που μιλούν Αγγλικά, τους ζητάμε να φωνάξουν στ' Αραβικά, ν' ακούσουν όλοι, πως χρειαζόμαστε χώρο και χρόνο για να στήσουμε τους πάγκους και ν' αρχίσουμε τη διανομή της βοήθειας. Η επόμενη ώρα περνά έτσι: φωνάζουμε σε ό,τι γλώσσα ξέρουμε να κάνουν λίγο πίσω, να μην σπρώχνουν -φοβάμαι πως δεν απέχουμε πολύ από έναν ασφυκτικό συνωπισμό με μοιραία αποτελέσματα! Ανάμεσα σ' όσους σπρώχνουν και σπρώχνονται ολόγυρά μας είναι γονείς με μωρά στην αγκαλιά τους ή με μικρά παιδιά ανάμεσα στα πόδια των μεγάλων... Οι εκκλήσεις μας δεν εισακούγονται. Είμαστε 12-14 άτομα και βρισκόμαστε ανάμεσα σε περίπου 2.000 πεινασμένους κι απελπισμένους πρόσφυγες! Καμία σειρά, καμία επίδειξη κατανόησης εκ μέρους τους -ούτε κι όταν δίνουμε οδηγίες να προηγηθούν οι γονείς με τα μικρά παιδιά στη διανομή του φαγητού ούτε κι όταν τους καθησυχάζουμε πως όσα έχουμε φέρει φτάνουν για όλους. Συμπεριφορά αγέλης, αλλά και άκρατου ατομικισμού. Ιδίως οι νέοι πρόσφυγες είναι οι πιο ανυπόμονοι! Ένας νεαρός, ψηλός, ξανθός (!), πρασινομάτης πρόσφυγας στέκεται δίπλα μου και με βοηθά να κρατήσουμε σε ελάχιστη απόσταση ασφαλείας τη μεγάλη μάζα απ' τη μια μεριά της τέντας. Ο άνδρας μου, η φίλη μου η Στέλλα κι οι υπόλοιποι «υπερασπίζονται» τις άλλες πλευρές, την ώρα που τα κορίτσια αρχίζουν να ξεφορτώνουν τις ατομικές μερίδες. Ο νεαρός ονομά-

